

Ο Παρδαλός αυλητής του Χάμελιν (ή ο Ποντικοκουνηγός)

Ο μύθος μας ταξιδεύει στη μεσαιωνική πόλη Χάμελιν, στην Κάτω Σαξονία της Γερμανίας. Μια πόλη φημισμένη για την ομορφιά της και τον πλούτο της. Με το περίτεχνα στολισμένο κτίριο του δημαρχείου στην κεντρική της πλατεία. Με τον καθεδρικό ναό του αγίου Βονιφάτιου που φαινόταν από μακριά, καθώς οι ηλιαχτίδες χαίδευαν τη χρυσή του σκεπή.

Όλα έμοιαζαν τόσο όμορφα, τόσο τακτοποιημένα! Οι σιταποθήκες της πόλης ξεχείλιζαν και το ψωμί φτιαγμένο από τους ντόπιους αρτοποιούς ήταν περιζήτητο και στις γειτονικές πόλεις. Οι παχουλοί άρχοντες του Χάμελιν καλοπερνούσαν και απολάμβαναν τη ζωή τους. Γνώριζαν πολύ καλά την τέχνη πώς να χειρίζονται τις καταστάσεις έτσι ώστε να βγαίνουν πάντα κερδισμένοι. Όλα έμοιαζαν τόσο όμορφα, τόσο τακτοποιημένα! Στην επιφάνεια...

Μέχρι που μια μέρα, το 1284 έγινε κάτι τρομερό, οι κάτοικοι συνειδητοποίησαν πως η πόλη τους κατακλύσθηκε από τρωκτικά. Μικρά και μεγάλα, γκρι και καφετί, ποντίκια και αρουραίοι ολοένα και πλήθαιναν. Μπαινοβγαίνανε στα σπίτια, ανέβαιναν στα ράφια με τα τρόφιμα, κούρνιαζαν στα κρεβάτια των παιδιών. Μάταια προσπαθούσε ο δήμαρχος να αντιμετωπίσει την κατάσταση. Πρόσταξε να μαζέψουν γάτες από όλη τη γειτονιά και να τις φέρουν στην πόλη. Κατέφθναν χωρικοί με τσουβάλια και ξύλινα κλουβιά γεμάτα γάτες. Αλλά τα ποντίκια δε φοβήθηκαν τις γάτες. Μέσα σε τρεις μέρες εξαφανίστηκαν όχι μόνο οι γάτες, αλλά και οι σκύλοι. Τα ποντίκια ευημερούσαν και πολλαπλασιαζόταν. Το σιτάρι εξαφανιζόταν από τις αποθήκες και μόνο λίγη ξερή κόρα απέμενε από τα καρβέλια ψωμί. Οι άνθρωποι άρχισαν να πεινούν.

Οι ιερείς της πόλης ξεκίνησαν να προσεύχονται και να πουλούν διάφορα φυλαχτά. Όποιος θα τα αγόραζε, θα ήταν προστατευμένος από τα ποντίκια. Αλλά ούτε οι προσευχές ούτε τα φυλαχτά έφεραν το πολυπόθητο αποτέλεσμα. Οι επιθέσεις των τρωκτικών συνεχίστηκαν ακόμα πιο δυνατά.

Ο δήμαρχος θύμωσε και αποφάσισε να απειλήσει τον βασιλιά των ποντικών καλώντας τον στο δικαστήριο. Μαζί με τους δικαστές είχαν προετοιμάσει την καταδίκη των τρωκτικών για όλες τις ζημιές που προκάλεσαν και ετοιμαζόταν να τα εξορίσουν. Δυστυχώς όμως η υπόθεση δεν λύθηκε, γιατί ο βασιλιάς των ποντικών δεν παρουσιάστηκε στη δικαστήριο. Η κατάσταση ολοένα και χειροτέρευε, καθώς εμφανίστηκαν αρρώστιες. Οι κάτοικοι της πόλης ήταν σε απόγνωση.

Εκείνη την κρίσιμη στιγμή που κάθε προσπάθεια είχε αποτύχει, παρουσιάστηκε στην πύλη του Χάμελιν ένας μυστηριώδης άντρας. Ο φρουρός τον παρατηρούσε με δυσπιστία. Τι αλλόκοτη εμφάνιση! Το πρόσωπο του ξένου ήταν μισοσκεπασμένο από μια κάπα και στο αδύνατο κορμί φορούσε ένα πολύχρωμο πανωφόρι με έντονα, φωτεινά χρώματα. Τον φωνάζανε Παρδαλό. Όμως κανείς δε γνώριζε το πραγματικό του όνομα ούτε από πού ερχόταν. Ο Παρδαλός ισχυριζόταν ότι είναι σε θέση να διώξει τα ποντίκια, αρκεί να του έδιναν το ποσό που θα ζητούσε. Το επίμονό του βλέμμα έκανε την ανάσα του φρουρού να παγώνει. Τον άφησε να περάσει στην πόλη και τον κατεύθυνε στο δημαρχείο.

Ο δήμαρχος υποσχέθηκε στον ξένο μια πολύ πιο γενναϊόδωρη αμοιβή απ' ότι ζήτησε ο ίδιος, αν κατορθώσει να απαλλάξει την πόλη από τη συμφορά. Ο δήμαρχος και ο ποντικογητευτής συμφώνησαν. Θα έδιναν και τα χέρια, αν ο δήμαρχος - όπως όλοι οι αξιοπρεπείς πολίτες - δεν τον φοβόταν και δεν τον σιχαινόταν για το επάγγελμά του...

Ο σκυθρωπός άντρας ζήτησε να απομακρυνθούν όλοι οι άνθρωποι και να κλειστούν στα σπίτια τους. Μετά έβγαλε μια μικρή φλογέρα από την τσέπη του κι άρχισε να παίζει. Ακούστηκε μια περίεργη μελωδία. Την ίδια στιγμή τα ποντίκια και οι αρουραίοι ξεκίνησαν να βγαίνουν από τις κρυψώνες τους και μαζεύτηκαν γύρω από τον αυλητή. Μόλις κατάλαβε ότι τα είχε γητέψει όλα, κατευθύνθηκε προς τον ποταμό Βέσερ, σήκωσε τα μπατζάκια του παντελονιού του και προχώρησε στο νερό. Τα μαγεμένα τρωκτικά τον ακολούθησαν και πνίγηκαν όλα.

Αχ τι χαρά και ανακούφιση! Αλλά σύντομα χάθηκε... Τώρα που οι πολίτες είχαν λυτρωθεί από τη μάλιστα που τους ταλάνιζε, μετάνιωσαν που είχαν υποσχεθεί τόσα πολλά λεφτά σε αντάλλαγμα. Τους φαινόταν, πως παραήταν απλός και εύκολος ο τρόπος, με τον οποίο καθάρισε η πόλη. Ο δήμαρχος χρησιμοποίησε ένα σωρό δικαιολογίες για να αρνηθεί να πληρώσει στον Ποντικοκυνηγό την αμοιβή που συμφώνησαν. Τελικά του έριξε μερικές δεκάρες, σα να πέταγε ένα κομμάτι ξερόψωμο σε πεινασμένο σκύλο. Τα μαύρα σκοτεινά μάτια του Αυλητή σκοτεινίασαν ακόμη περισσότερο. Αποχώρησε προσβεβλημένος, πικραμένος και θυμωμένος.

Επέστρεψε στις 26 Ιουνίου, την ημέρα των Αγίων Ιωάννη και Παύλου, νωρίς το πρωί. Στο κεφάλι φορούσε ένα ασυνήθιστα ψηλό κόκκινο καπέλο και ήταν ντυμένος με κυνηγετικά ρούχα. Περπατούσε τους δρόμους με τη φλογέρα στα χέρια. Το βλέμμα του σκληρό, το άγγιγμά του απαλό...

Έπαιζε και παντού απλωνόταν η νοσταλγική παράξενη μελωδία, τόσο γοητευτική, τόσο σαγηνευτική. Μα αυτή τη φορά δεν ήταν τα ποντίκια και οι αρουραίοι που βγήκαν από τα σπίτια να τον ακολουθήσουν, αλλά τα παιδιά: όλα τα κορίτσια και τα αγόρια από τεσσάρων ετών και πάνω. Ανάμεσά τους ξεχώριζε και η μεγαλύτερη κόρη του δημάρχου.

Το πλήθος των παιδιών τον περιτριγύρισε σε κι αυτός τα οδήγησε σε ένα βουνό, όπου εξαφανίστηκαν όλοι μαζί.

Μια παραμάνα, η οποία κουβαλούσε ένα μωρό στην αγκαλιά της, τους ακολούθησε από απόσταση και μετά έτρεξε γρήγορα πίσω στην πόλη, να πει όσα είδε. Οι ανήσυχοι γονείς σκόρπισαν προς τις διαφορετικές πύλες της πόλης αναζητώντας τα παιδιά τους. Οι μητέρες φώναζαν κι έκλαιγαν με λυγμούς. Μέσα σε μία ώρα στάλθηκαν μαντατοφόροι προς κάθε κατεύθυνση να ρωτήσουν αν είχε δει κανείς τα παιδιά, αλλά δίχως αποτέλεσμα. Συνολικά εξαφανίστηκαν 130 παιδιά.

Λένε πως κάποια ξέμειναν πίσω κι επέστρεψαν. Το ένα ήταν τυφλό και το άλλο κωφόλαλο. Το τυφλό παιδί αδυνατούσε να δείξει το συγκεκριμένο τόπο, όπου χάθηκαν, αλλά μπορούσε να εξηγήσει πώς ακολούθησαν τον Αυλητή. Το κωφόλαλο παιδί ήταν σε θέση να δείξει τη σπηλιά στο λόφο, αλλά δεν είχε ακούσει το παραμικρό. Κι άλλο ένα αγοράκι που φορούσε πουκάμισο με κοντά μανίκια, επέστρεψε για να πάρει το πανωφόρι του κι έτσι γλίτωσε την τραγωδία, μιας και όταν επέστρεψε οι άλλοι είχαν ήδη εξαφανιστεί.

Οι κάτοικοι του Χάμελιν κατέγραψαν το γεγονός στα αρχεία της πόλης και στο Δημαρχείο υπάρχει η επιγραφή: «Το έτος 1284 μετά τη γέννηση του Χριστού οδηγήθηκαν μακριά από το Χάμελιν εκατόν τριάντα παιδιά, γεννημένα στον τόπο αυτό. Αποπλανημένα από έναν αυλητή στα έγκατα του βουνού».

Και στη νέα πύλη του Χάμελιν ήταν χαραγμένη η φράση: «Η πύλη αυτή χτίστηκε 272 χρόνια αφότου ο μάγος παρέσυρε μακριά τα 130 παιδιά της πόλης.» Κατά το έτος 1572, ο τότε δήμαρχος ζήτησε να απεικονιστεί η ιστορία στα παράθυρα της εκκλησίας. Επιπλέον, προς ανάμνηση του γεγονότος εκδόθηκε ένα νόμισμα.

Τι έγινε με τα παιδιά; Οι εκδοχές ποικίλλουν. Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι τα παιδιά οδηγήθηκαν μέσα από μια σπηλιά στην Τρανσυλβανία. Κάποιοι λένε πως ο αυλητής έπεισε τους νεαρούς να τον ακολουθήσουν ώστε να πάρουν μέρος στη Σταυροφορία των Παιδιών για την κατάκτηση των Αγίων Τόπων, με αποτέλεσμα πολλοί να πεθάνουν από την πείνα και τις κακουχίες μέχρι να φθάσουν στη θάλασσα και να επιβιβαστούν στα πλοία. Άλλοι πιστεύουν πως ο παρδαλοντυμένος αυλητής με την εύθυμη μουσική και τα λόγια του παρέσυρε τα παιδιά να μεταναστεύσουν. Για τους κατοίκους των πυκνοκατοικημένων περιοχών της Γερμανίας του 13ου αιώνα, οι ανατολικές εκτάσεις, τις οποίες κατοικούσαν οι Σλάβοι και οι Ούγγροι, ήταν η Γη της Επαγγελίας. Τον ακολούθησαν όσοι δεν είχαν τίποτα να προσμένουν από τον τόπο τους.

Μία εκδοχή αναφέρει ότι ο αυλητής υπνώτισε όλα τα παιδιά του χωριού και τα οδήγησε σε μια σπηλιά, μέχρις ότου ο δήμαρχος φανεί συνεπής στην υποχρέωσή του. Ο Δήμαρχος τελικά πλήρωσε την αμοιβή και

ο αυλητής απελευθέρωσε τα παιδιά. Οι περισσότερες εκδοχές του μύθου όμως συμφωνούν ότι κανείς από τότε δεν ξανάδε τα παιδιά.

Αν βρεθείτε στο Χάμελιν και ρωτήσετε πού βρίσκεται αυτή η σπηλιά, ακόμη και σήμερα, μπορούν να σας τη δείξουν. Ακόμα και τώρα, ο δρόμος που διάβηκαν τα παιδιά για να περάσουν την πύλη της πόλης ονομάζεται Σιωπηλός Δρόμος και δεν επιτρέπεται ούτε ο χορός, ούτε η μουσική. Κάθε φορά που μια γαμήλια πομπή κατευθύνεται προς την εκκλησία διασχίζοντας το συγκεκριμένο δρόμο, οι μουσικοί σταματούν να παίζουν.

Οι αιώνες πέρασαν και τα γεγονότα ανακατεύτηκαν με τους θρύλους φτιάχνοντας πέρα από το παραμύθι και μια τουριστική ατραξιόν για το Χάμελιν. Κάθε χρόνο το καλοκαίρι μαζεύεται κόσμος να παρακολουθήσει το φεστιβάλ με θέμα τον μυστηριώδη ποντικογητευτή και στα καφέ και τα μπαρ σερβίρουν ένα ποτό που το αποκαλούν «ποντικοφάρμακο».

